

Nr 368

Av herr **Krönmark**, angående personalvården under repetitions-tjänstgöring.

För att skapa en god värnkraft inom det svenska försvaret räcker det inte med att sätta fullgod materiel i händerna på de civila medborgare som utgör Sveriges soldater. De måste — för att det hela skall bli meningsfullt — få kunskaper och träning i en verksamhet som för nära nog alla ter sig helt annorlunda än den vardag som man civilt upplever under 1970-talet.

För att stärka motivationen för den enskildes insatser i den militära miljön har man från försvarets sida — i likhet med vad som är fallet inom andra sektorer av samhällslivet — alltmera ägnat sig åt att underlätta individens anpassning till omgivningen. Man strävar efter att på de områden där så är möjligt göra den militära miljön så lik den civila miljön som möjligt. Ett uttryck för detta är det faktum att just personalvården inom försvaret blivit allt bättre tillgodosedd under senare år.

När det gäller att prioritera åtgärder för personalvård och trivsel i största allmänhet, är det helt naturligt att åtgärderna främst kommer att beröra den inneliggande åldersklassen. När det gäller repetitionsförbanden så är problemen kanske inte så stora. De flesta tjänstgör inte mera än 18 dagar varje gång, och det ligger nära till hands att resonera som så att de klarar sig alltid. När de ekonomiska resurserna är begränsade går det ej att tillgodose alla önskemål.

När den civile medborgaren inkallas till repetitionsövning förflyttas han direkt från en ombonad civil miljö till en primitiv militär miljö — ofta till tältförläggning ute i övningsterrängen. Med den forcerade utbildning som försiggår vid dessa förband är detta i och för sig riktigt. Övningar kan hållas direkt på platsen, och spilltiden för förflyttningar blir mindre.

Men att förlägga människor på detta sätt har givetvis även avigsidor. Trivseln blir kanske inte den bästa och hygienen blir oftast rent »fältmässig».

Åtgärder borde till ganska rimliga kostnader kunna vidtagas för att förbättra förhållandena vid mera permanent tältförläggning av förband. Som målsättning borde gälla att soldaterna fick en förlägningsstandard som i stort motsvarar en välutrustad civil campingplats. Vad som i främsta hand torde krävas är goda toalettanordningar, tvättrum av enklaste slag, elbelysning, telefonautomat och där så är möjligt ett barackutrymme för

fritid. Med tillgång till så enkla anordningar skulle med all säkerhet anpassningen till den militära tjänsten gå lättare och andan och förståelsen för den militära utbildningen bli bättre. I och för sig torde det redan nu ligga inom ramen för de militära myndigheternas befogenhet att vidtaga åtgärder av ovan påtalade slag. Men med den knapphet på medel som för närvarande kännetecknar den militära sektorn torde de reella möjligheterna vara mycket små. Fördenskull torde det krävas ett politiskt ställningstagande i fråga om den önskvärda förläggningsstandarden vid krigsövningsförbanden.

Då Kungl. Maj:t under innevarande år har för avsikt att tillsätta en ny försvarsutredning och då det problem som upptagits i motionen måste bedömas i samband med den ekonomiska ramen för krigsmakten i sin helhet hemställer jag,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära att motionen översändes till kommande försvarsutredning för beaktande.

Stockholm den 27 januari 1970

Eric Krönmark (m)